

βουτηχτού ή, Μέγαρ.

Έκ τοῦ οὐσ. βουτηχτής.

Υδροδόχος λάρναξ ὑπὸ τὴν κρήνην, εἰς τὴν ὁποίαν καταρρέει τὸ ὕδωρ.

βουτιά ή, βουτία Ζάκ. βουτιά Εὔβ. (Κύμ.) βουτιά κοιν. βου-τιὰ Μεγίστ. βουτιά Πελοπ. (Μάν). βουτιά Κρήτ. φονάβια Θράκ. (Καλαμ.) βουτιά Κάλυμν. μπουτιά Κέρκ. (Νύμφ.)

Έκ τοῦ ρ. βουτώ. Ὁ τύπ. βουτιά κατ' ἐπένθεσιν, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. Γλωσσολ. Μελέτ. 1 (1901) 227. Διὰ τὸ τσ τοῦ τύπ. βουτιά πβ. KDieterich, Südl. Sporaden 60.

A) Κυριολ. 1) Ἡ διὰ τῆς κεφαλῆς κατάδυσις εἰς τὸ ὕδωρ κοιν.: Δίνω - κάνω βουτιά (καταδύομαι εἰς τὸ ὕδωρ) κοιν. Τοῦ ὅκα δὲ βουτιές (τὸν ἐβύθισα δις εἰς τὸ ὕδωρ) Κεφαλλ. Τὸ δερφίνι ξενερώνει καὶ πάει ὅλο βουτιές (ὁ δελφίν ἐκτινάσσεται ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ καταδύμενος προχωρεῖ) αὐτόθι. || Φρ. Κάνω βουτιά 'ς τὸ φαῖ (ἀρχίζω νὰ τρώγω ἐν σπουδῇ) πολλαχ. Συνών. βούτα I, βουτακιά, βούτη. 2) Ἡ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κολύμβησις σύνθηθ.: Παίρω βουτιά. Ἐκανε βουτιά εἴκοσι μέτρα σύνθηθ. Με μὰ βουτιά βγαίνει ἀπὸ τὸ μῶλο 'ς τὴν σημαδοῦρα Λεξ. Δημητρ. Συνών. βούτημα A 2, βουτηξιά 2, μακροβούτι. 3) Ἡ κατάδυσις τοῦ δύτου κατερχομένου ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης πρὸς ἀλιείαν σπόγγων σύνθηθ. 4) Κατὰ πληθ., αἱ περιοδικαὶ καταδύσεις τῆς πύρας τοῦ πλοίου κατὰ τοὺς προνευστασμούς Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Συνών. σκαμπανέβασμα:

B) Μεταφ. 1) Ἀποφασιστικὴ ἐπιχείρησις πολλαχ.: Ἐκαμε καλὴ βουτιά (ἐκέρδισε πολλά, ὠφελήθη μεγάλως) Χίος. 2) Κέρδος ἐπιλήψιμον σύνθηθ. 3) Ἀρπαγή, κλοπή, ὑπεξαίρεσις σύνθηθ.: Ἐκαμε μεγάλη βουτιά 'ς τὸ ταμεῖο κ' ἔγινε ἄρατος Λεξ. Δημητρ.

βουτιάζω ἀμάρτ. βουτιάζον Τσακων.

Έκ τοῦ οὐσ. βουτιά.

Μετβ. βυθίζω καὶ ἀμτβ. βυθίζομαι: Βούκισε τὸν ἄντε (βούτηξε τὸ ψωμί). Βουτιάζουρ ἔγι σα ψάρι (βουτιά σὰν ψάρι).

βουτινάδικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βουτ'νάδ'κους Θάσ.

Έκ τοῦ οὐσ. βουτινάς παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. βουτινάδες καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

Ὁ προσδιάζων ἢ ἀνήκων εἰς τὸν δύτην: Χουρὸς βουτ'νάδ'κους (ὁ χορὸς, τὸν ὁποῖον χορεύουν οἱ δῦται).

βουτινάς ὁ, ἀμάρτ. βουτ'νάς Θάσ.

Έκ τοῦ οὐσ. *βουτίνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άς.

Δύτης. Συνών. βουτηχτής A 1.

βουτίτσα ή, κοιν.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. βουτιά διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ κατάδυσις.

βουτόκ-κο τό, Καπ. (Φάρας.) βουτόκ-κο Καπ. (Φάρας.) βοτόκ-κο Καπ. (Φάρας.) β'τόκ-κο Καπ. φ'τόκ-κο Καπ. (Φάρας.)

Υποκορ. τοῦ οὐσ. βουτί, δι' ὃ ἰδ. βουτοί, διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -όκ-κο.

Υδρία: Φορτωμένο 'ς σὴν ῥάχιν ἃ φ'τόκ-κο νερό.

βουτολόγος ὁ, ἀμάρτ. ἀβουτολόγος Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Έκ τοῦ οὐσ. βουτιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῇ 22 (1910) 247.

Ἀνθρωπος τοῦ συμφέροντος: Ὅλοι οἱ ἔμποροι εἶναι ἀβουτολόγοι.

βουτομέα, ή, ἀμάρτ. βουτομέα Στερελλ. (Ἀκαρν.) βουτομέα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Έκ τοῦ οὐσ. βούτομο.

1) Ἐλειογενὲς θαμνώδες φυτὸν (frutex paluster) Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) Τόπος ἐλώδης, ὅπου φύεται βούτομον Στερελλ. (Ἀκαρν.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουτομέα Στερελλ. (Ἀκαρν.).

βουτόμι τό, ἀμάρτ. βουτούμι Κέρκ. βουτίμι Πελοπ. (Αἴγ.)

Έκ τοῦ οὐσ. βούτομο.

1) Τὸ φυτὸν βούτομον Πελοπ. (Αἴγ.) 2) Τόπος ὑγρὸς, εὐφορὸς Κέρκ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουτούμι Παξ. καὶ Βουτούμια τά, Πελοπ. (Σαραντάπ.)

βούτομο τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)—ΠΒλαστ. Ἀργῷ 337 ΠΓεννάδ. 901—Λεξ. Περίδ. Βλαστ. 447 καὶ 456 Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βούτομο Καλαβρ. (Μπόβ.) βούτ'μο Πάρ. (Λεῦκ.) βούτιμο Νάξ. (Δαμαρ.) Πάρ. Πελοπ. (Αἰγιάλ. Ἀργολ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Κορινθ. Λάστ. Σαραντάπ. Σουδεν. Τρίκλ.)—ΠΓεννάδ. 901—Λεξ. Βλαστ. 456 Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βούταμο Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. Πελοπ. (Καρδαμ. Οἶν.) Τσακων. βούταμον Καλαβρ. βούτομα Καλαβρ. (Μπόβ.)—ΠΓεννάδ. 423—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. βούτιμα Πάρ. κ. ἄ.—ΠΓεννάδ. 423 Βλαστ. 459 Ἐλευθερουδ. βούτομος ὁ, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. βότομος Χίος κ. ἄ. βούτιμας Σῦρ. βούταμος Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. Πελοπ. (Μάν. Λακων.) κ. ἄ. βούταμο Τσακων.

Έκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βούτομον. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929/32) 201.

1) Ἀγριόχορτα τῶν ἐλῶν κτηνοτροφικά α) Βούτομον τὸ σκιαδιοφόρον (butumus umbellatus) τῆς τάξεως τῶν ἀλισμωδῶν (alismaceae), τὸ ἀρχ. βούτομον ἢ βούτομος. β) Σκίρπος ὁ λιμναῖος (scirpus lacustris) τῆς τάξεως τῶν κυπειρωδῶν (cyperaceae), χρήσιμον πρὸς πλεκτικά ἔργα καὶ παραγεμίσματα σαγμάτων. γ) Τύφη ἢ στενόφυλλος (typha angustata) τῆς τάξεως τῶν τυφωδῶν (typhaceae), ἢ ἀρχ. τύφη, χρήσιμος πρὸς κατισκευὴν ψιαθῶν, συνών. ψάθα, ψαθί, ἀφραῖτο (ἰδ. ἀφραῖτος B 2), καὶ τύφη ἢ πλατύφυλλος (typha latifolia), ὁ ἀρχ. φλοῦς, συνών. φλούδι. δ) Θρύον τὸ κυλινδρικόν (imperata cylindrica), τὸ ἀρχ. θρύον, συνών. δεματόχορτο, δεματιά, θρύος, μαχαιρίδι, ραγάζι, καὶ ὁ λάγουρος ὁ ψοειδής (lagurus ovatus), ἀμφότερα τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (gramineae). 2) Τὸ φυτὸν ἀλιχάνη, ὃ ἰδ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Βότομο Κρήτ. Βούτιμα Πάρ. Βούτομος Κέως. [**]

*βουτόξυλο τό, βνόξ'λο Ἡπ.

Έκ τῶν οὐσ. βουτιά, παρ' ὃ καὶ μπουτιά, καὶ ξύλο. Ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν τὸ γάλα διὰ νὰ βγάλουν τὸ βούτυρον.

βουτοπούλλι τό, Νάξ. Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

Έκ τοῦ ρ. βουτώ καὶ τοῦ οὐσ. πουλλί.

Τὸ πτηνὸν βουτηχτάρα, ὃ ἰδ.

